

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Serui aquarum metu, in mendacio deprehensi, fabula.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

semotiùs à nobis secedere, & per intolerantiam atque immobilem animi rigorem, vita resituamur tranquilliori. Quod enim peccati genus usquam inueniatur atrocius desperatione? Iudas ille Domini proditor, quàm pusilli erat & abiecti animi? quàm rudis & expers conflictus tentationum? Ob hoc enim spem omnem à se cum abjecisset, insiliente in eum inimico, funiculo sibi profocauit gulam. At Petrus, solida illa petra, non in peccatum impedit? nec mediocre? Verùm is, tanquam, qui tales conflictus doctrina experientia didicisset, ob maleloquam negationem, spem neuiquam abiecit: sed lachrymas adhibuit pacariis, apud Dominum, & conciliatrices. Huius igitur imitatione, ad aquas lachrymarum confugiamus, non insiliamus in Barathrum desperationis.

XI.

Quamquam mihi nunc non est animus, vel Caius, vel Caius agitare, aut de erigendis illis in spem, disputare. Illud ostendo, hominum peruersa ingenia, aquas in utilitatem maximam à mundi Conditore datas, in suam ipsorum perniciem conuertere, & se ipsos aquis pletere; cur ergo indignantur, si id erga illos faciat DEVS, qui illos plectendi jus habet, ac potestatem? Illi id, cum scelere faciunt, DEVS cum laude. Cleomenes Methymnæorum tyrannus lenas, in saccis ligatas, submergi curabat, & laudabatur. Tot lenas, & lenones, & lenocinantes alit terra, & non plectat aqua, iudice DEO? à quo parata sunt derisoribus iudicia. Augustus Cæsar pædagogum ministrosque Caij filij, per occasionem valetudinis, mortisque eius, superbè auarèque, in prouincia, grassantes, oneratos graui pondere, ceruicibus, præcipitavit in flumen. Quod factum inter gloriæ illius decora numerabatur. Et hæsitabimus, trutinæque nostra dignum censebimus, si quem, permitte DEO, aquis haustum audiamus? Quis præscribet, ut ignibus potius, aut ferro utatur, si quem, per aquas vult ad se euocare? aut in fluuio, non in rogo punire? Siquidem iudicium à Domino creditur singulorum. Quod si agnoscerent aquis læsi, non essent musca illa insipientiores, impatientioresque, quæ in carnum ollam decidit, & moriens dixit: *Ego tantum bibi, & comedi, & laui, ut hunc satura exitum ferre haud moleste debeam.* Cordati est, id quod necesse est, ferre, & boni consulere.

Athenæus
lib. 10.Prou. 19. 29.
Sueton. in
Aug.

Prou. 29. 26.

XII.

Alia fabella est lepida, & ad mores poliendos huic loco admodum

modum idonea, de domino ac seruo, vnà iter facientibus. Ibi seruus, vt sibi, apud herum, locum noménque faceret, multa admodum jactanter mendacitèrque narrauit, vidisse se, cum varias terras peragraret. Occurrit equitantibus, transuersà vià, fugiens vulpes: qua inspecta, *Magna erat hec vulpes*, ait Dominus. Cui mox seruus: *Hoc nihil est*, dixit. *Ego vidi vulpem boni magnitudine parem*. Intellexit facilè Dominus, non vulpem, sed mendacium serui posse cum boue æquiparari. Sed se pressit, & velut admiratione obricuit. Silentium seruo, pro admirationis iudicio, & plausu, fuit. Quia autè dies paullò priùs coeperat, cõuertit se Dominus ad matutinas preces, & à Deo iter prosperum precabatur, idq; ita voce clara, vt seruus omnia syllabatim audiret. Inter ceteras formulas adjecit, petere se, vt, eo die præcipuè, sese à verbo mendacij custodiret; tunc enim satis à periculo fluminis iri se custoditam. Aduertit ea vox, & precandi ratio seruum; qui non potuit, quin audissimè curiositate interrogaret Dominum, quid sibi id genus comprecandi voluisset? Visus est initio tergiversari herus, & inuitus ad eam questionem respondere. Sed vrgente magis magisq; famulo, tandem, quasi ingens arcanum detecturus, cum alto suspirio, dixit: *Flumen est nobis transeundum hodie, in quo omnes merguntur, quotquot, eo die, mendacium fecerunt*. Oppalluit ad hoc dictum seruus, & mendacij recentissimè conscientia ictus visus est tremere. Pergunt ire, atque non diu post ad riuum ambo perueniunt, vado transeundum. Ibi iam in ripa equitantem herum subsequens seruus rogat, vt subsistere paullisper velit. Ex subsistente scitatur. *Hicne sit ille fluuius, mentientium intersector? nolle se tentare vadum, cum, in vulpe comparanda, putet, aliquantulum à se errarum esse; neq; enim eam boni, sed iuuenco duntaxat parem fuisse*. De vulpe parum curo, ait Dominus. Ceterùm non hic est riuus, de quo dixeram, alius occurret, nihil tibi, hoc loco, metue. Hæc factus calcaria admouit equo, & vadum, seruo tergum eius prementem, superauit. Paullò post ventum est ad alium amnem, quo viso, seruus cœpit denuò trepidare, & quærere, *Hicne autem fluuius mendaciloquos morte pletere solet? Cùmque herus responderet, neq; istum quidem esse; addit seruus, se valentem causam habere tam sollicitæ interrogationis: nam haud satis ampliùs meminisse*

Q

narrata

narratæ vulpis magnitudinem, existimare se nec juuenco quidem parem extitisse, sed vitulo lactente non fuisse maiorem. Salua res. intrant & exeunt, etiã ex hoc vado. Sed ad tertium tãdem fluvium accedunt. ad cuius cùm præripia venisset: *Hic tandem est ille veritatis defensor, & mendaciorum punitor fluvius*, ait Dominus. Ad quæ verba attonitus feruus, pœnè ex equo lapsus est. Verùm ubi se virèsq; collegit, veniam à Domino precatus, negavit se transiturum, eò quòd mendacij, eo die, à se conflati conscius esset. *Nam vulpem à se alibi conspectam, reliquis communibus vulpibus fuisse magnitudine omninò parem.* Hoc audito, *Et hæc quoq; aqua*, inquit Dominus, *est alijs communibus aquis par, neq; solet mendaces mergere.* Ita mendacem, aquarum minitacione, curavit, & ad veritatem promendam reduxit.

XIII.

Potuerunt tantum fictæ aquarum minæ? quid non poterunt veræ pœnæ, à DEO, per aquas inflictæ? Nam qui inflicta audit, metuit infligendas. Metuere autem initium est emendationis. Cuius rei exemplum multiplex legimus, in quarta Ecclesiæ & Christianorum persecutione, sub Antonino (non enim sub Marco Aurelio) contigisse. Antoninus enim non satis habuit, propostita capitis pœna, vetuisse, ne quis Sibyllarum versus legeret, aliòsque propheticos Gentilium libros, qui multa de Christo prædixisse videbantur, adeò ut è Gentilibus non pauci Christiani fierent, ut Iustinus testatur; sed Christianos præterea, quàm plurimos, Crescentis hæretici instigatione, morti addixit; & quidem anthropophagiæ priùs, aliorumque horribilium Gnosticis familiarium criminum, per impudentissimam calumniam, accusatos. Quàm graviter eiusmodi atrocitate offenderetur vindex malorum DEVS, edocuit, non solum Tiberis inundatione, sed alijs quoque varijs ærumnis, quas immisit, fame; circi ruina; terræ motu complures Rhodiorum, & Asiæ vrbes subuertente; trecentis & quadraginta insulis, aut domibus, Romæ combustis; Narbonensi civitate concremata, atque alijs calamitatibus vrbi & orbi inuedis. Quibus ita omnes conterriti sunt, & ipse adeò Imperator commotus est, ut expresso Rescripto, ad eundem 15. Imperij annum, quo hæc euenerunt, dato, persecutioni finem imponere, coactus sit. Ita aquarum, ignium, terræque incommodis, sapien-

Iustin. Apolog. ad Antonin. Euseb. An. 153. Baron. An. 150.

Iulius Capitolina in Antonino.

Vide Euseb. li. 4. hist. c. 12.

tissimus